

Nr 720

Av herr **Lothigius**, *angående transportkostnads inräknande i varans försäljningspris vid beräkning av allmän varuskatt.*

(Lika lydande med motion nr 590 i Första kammaren)

Enligt 15 § förordningen om allmän varuskatt utgöres beskattningsvärdet vid tillhandahållande av vara eller tjänsteprestation av vederlaget, d. v. s. varans försäljningspris. Transportkostnader är i princip undantagna från beskattningen men kommer trots detta i praktiken i vissa fall att omfattas av skatteplikten. Följande regler gäller: Särskilt debiterad fraktkostnad skall enligt uttalande av riksskattenämnden icke ingå i beskattningsvärdet om varan försålts under sådant villkor att köparen har att bestrida kostnaden för transporten men säljaren på köparens uppdrag åtagit sig att ombesörja densamma. Förutsättningen för skattefrihet är tillika att det debiterade beloppet motsvarar den faktiska förskotterade fraktkostnaden och att transporten sker av en gentemot säljaren fristående fraktförare. Däremot drabbas av varuskatten transporter som utföres av säljarens egna lastfordon.

Innebörden av de angivna reglerna är att, medan en varutransport, som utföres av en gentemot säljaren fristående fraktförare, d. v. s. en yrkesmässig trafikutöware, är fri från varuskatt, så utgår skatt på exakt samma transport då den utföres av säljaren själv genom dennes egna firmabilar. Detta har lett till en snedvridning i konkurrensen, särskilt när det gäller tunga eller skrymmande varor, där transportkostnaden ofta är relativt hög i förhållande till själva varupriset. Det är framför allt fallet när det är fråga om sådana varor i byggnadsbranschen som lättbetong, cement, cementvaror, tegel, lergods, trävaror, järn och stål samt fabriksgjorda byggnadselement, som av säljaren levereras på byggnadsplatsen till köparen. Efter den höjning av varuskatten till 11 procent, som beräknas träda i kraft den 1 juli 1967, har konkurrenssituationen blivit än mer besvärande. Firmabilarna har blivit direkt diskriminerade i varuskattehänseende. Detta har lett till att hithörande industriföretag respektive andra leverantörer på byggnadsämnesområdet i allt större utsträckning tvingats att anlita fristående åkare — detta kräves av kunden — medan den egna bilparken blir dåligt utnyttjad. Det senare gäller bland annat de egna specialvagnarna för byggnadsämnesbranschen. Härigenom motverkas också de aktuella strävandena att industri-

alisera byggnadsproduktionen. Irritation vållas dessutom ej sällan till följd därav att kunden den ena gången får en leverans med åkare, då skatt icke debiterats, medan han den andra gången, då åkarbilar ej finnes att tillgå, får leverans av samma vara transporterad till destinationsorten med säljarens egna firmabilar, då skatt påförts. Det är stora varukvantiteter det här rör sig om. Transporterna sker på en relativt begränsad lokal räjong. Transportkostnaderna uppgår ofta till 10—20 procent av varuvärdet. Frågan har därför ej ringa ekonomisk betydelse.

Här föreligger uppenbarligen ett missförhållande på varuskatteområdet, som bör rättas till. Principiellt måste skatten alltid vara konkurrensneutral. Den lämpligaste lösningen torde vara att den medgivna skattefriheten för transporter, utförda av fristående fraktförare, utsträcker jämväl till sådana fall där transporterna utföres av säljarens egna lastfordon, under förutsättning att transportkostnaden debiteras särskilt och att det debiterade priset håller sig inom ramen för den av vederbörande länsstyrelse fastställda taxan för den yrkesmässiga lastbilstrafiken. Genom det sistnämnda villkoret förhindras missbruk i form av åtgärder som kan ha till syfte att nedbringa beskattningsvärdet genom inte affärsmässigt betingade omläggningar av prissättning och debiteringssystem. Ett beslut i angivna riktning skulle vara ägnat att främja den av riksdagen beslutade liberaliseringen på trafikområdet.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte meddela anvisningar till 15 § varuskatteförordningen av innebörd att vid försäljning av varor transportkostnaderna skall falla utanför beskattningsvärdet jämväl för det fall då transporten ombesörjes av säljarens egna lastfordon, under förutsättning att kostnaderna därför debiteras särskilt och att den sålunda debiterade faktiska frakten håller sig inom ramen för de av vederbörande länsstyrelse fastställda taxorna för yrkesmässig lastbilstrafik.

Stockholm den 26 januari 1967

Carl-Wilh. Lothigius (h)